Hồi thứ sáu mươi ba
Chung hậu bị biếm lãnh cung
Thể Vân cứu mạng Thái tử

Thánh mẫu thấy vậy lấy làm lạ, chẳng biết sao gươm báu mình không linh nghiệm, liền niệm chú thu về, không ngờ thu được cây gươm mái thôi, còn gươm trống thì sa xuống chém trúng nơi bắp đùi Thánh mẫu, Thánh mẫu bị thương liền bại tẩu, còn Chung hậu thì đắc thắng thu binh về.

Khi Chung hậu về tới Kim Loan điện. Tuyên Vương tiếp rước ân cần, vợ chồng mừng rỡ và đàm đạo được giây lâu, kế Chung hậu bụng có hơi đau quặn quặn, bèn tạ từ Thiên tử trở về cung, khi về tới nơi đã bất tỉnh hôn mê.

Cung nữ liền đỡ lên long sàng an nghỉ. Lúc này nhờ có một người Cung quan biết ý sai Thể Vân đi thỉnh Trịnh quý phi, lại sai người đi tâu cho Thiên tử hay rằng:

– Nương nương đã tới kỳ thai sản.

Đây nói về Hạ quý phi là Nghinh Xuân, từ khi Thiên tử không tới Tây cung, hằng ngày đem lòng oán hận, lo mưu kế hại cho được Chung nương nương. Lúc này vừa khi ra đứng chơi nơi phân cung, bỗng thấy Thể Vân chạy ngang qua lật đật. Hạ quý phi liền kêu lại hỏi rằng:

– Mi đi có việc chi cơ mật, sao vô có tự xuất cung môn?

Thể Vân quỳ xuống tâu rằng:

– Chung quốc mẫu có việc chi không biết, hay là tới lúc lâm bồn, nên sai tôi đòi Bắc cung vào Chiêu Dương bảo giá.

Hạ phi nói:

– Mi hãy trở về đi cho gấp, để ta đi tới Bắc cung thông báo cho, chị em ta cũng sẽ tới sau, đến viếng thăm Chiêu Dương luôn thể.

Thể Vân tưởng thật, lật đật từ giã trở về, Hạ phi liền vào cung, khiến bắt con mèo và đòi các bà mụ tới dặn làm y như vậy... như vậy... Các bà mụ cũng đều vâng dạ, kéo nhau tới Chiêu Dương cung thi kế. Rồi đó Hạ phi liền kêu Thể Hà tới nói rằng:

– Mi vốn ở bên nước Tống, theo Trịnh phi tới đây, cũng vì Chung sát hại Tống vương, nên Ân hậu mới dùng phương mỹ nhân kế đó. Chung hậu cho mi qua đây hầu hạ,

ta thương mi như thể chị em, bây giờ Chung hậu đã tới ngày lâm bồn, chị em ta phải lo phương ám hại, như Chung hậu đẻ con gái thì chớ, bằng sinh con trai thì ta sẽ đổi con mèo này, rồi đem ra nơi hồ sen ném xuống dưới, làm cho mất tang mất tích. Chừng đó ta sẽ trá tâu cùng Thiên tử rằng: Chính hậu lâm bồn sinh quỷ sinh yêu, chắc làm sao Thiên tử cũng nổi giận lôi đình, ắt trị tội nương nương bỏ mạng. Đến lúc ấy Chiêu Dương chắc về tay ta chấp chưởng, thì phận Tây cung ta sẽ phong tặng cho mi, chị em ta cùng nhau hưởng phúc vô cùng, gặp cơ hội phải theo cơ hội.

Thể Hà cúi đầu vâng chịu, giấu con mèo chết vào tay áo và tâu rằng:

– Việc này xin giao mặc tôi hạ thủ, Nương nương tua khá an tâm.

Hạ phi cả mừng, rồi cùng nhau dẫn tới Chiêu Dương cung viện.

Nói về Ngọc đế đương lúc lâm triều, Thái Bạch Kim Tinh bước ra tâu rằng:

– Kim long đã tới ngày xuất thế, Mão Đoan Tinh thai dựng đã đủ ngày, xin truyền cho tinh tú các ngôi, mau đưa người ra đời kẻo trễ.

Ngọc đế chuẩn tấu, giao cho Thái Bạch lĩnh mệnh thi hành. Kim Tinh vâng chỉ, dẫn các bộ tinh tú, đưa Kim Long xuống thành Lâm Tri lập tức. Lúc này Hạ phi vừa đi tới Chiêu Dương cung, bỗng thấy hào quang sáng ngời, mùi hương bay thơm phức, thì không biết là sự gì, đang còn nghĩ tới nghĩ lui, mới bước vô khỏi cửa thấy Cung nữ bước ra ngăn trở rằng:

– Nương nương cấm cửa không cho ai được vào.

Hạ phi cười mà đáp rằng:

– Ta tới đây chẳng có việc gì lạ, chẳng qua là vâng thánh chỉ tới săn sóc việc Chính hậu lâm bồn, chúng bây sao dám cả gan, lại có buông lời cản trở?

Cung nữ nghe Hạ phi nói nhưng điều hăm hở, thì để cho Hạ phi vào cung, khi Hạ phi vừa đi vào tới nơi, thì đã nghe tiếng con nít khóc, liền hỏi mấy bà hộ sinh rằng:

– Nương nương lâm bồn con trai hay con gái?

Mấy bà ấy tâu:

– Người đã sinh được một vị Thái tử, diện mạo rất phương phi.

Hạ phi liền bước tới gần nơi long sàng tâu rằng:

– Quốc mẫu ngự thể mạnh giỏi? Có cần thiếp tới đây viếng thăm.

Hỏi luôn ba bốn tiếng, mà không thấy trả lời. Chung hậu cứ nằm mê thiêm thiếp trên giường, Hạ phi có ý mừng thầm, vội vàng hối cung nữ, bảo đứa thì đi mỗi phương mỗi đứa, lại sai mấy người cung giám kẻ đi kiếm vật nọ, người đi lấy vật kia, làm cho trong cung đi hết không người, bèn nháy Thể Hà bảo làm y kế. Thể Hà cũng nhặm lẹ, đưa con mèo vào đổi Thái tử đi mất không ai hay. Giây lát Hạ phi giả tiếng hỏi và la lớn rằng:

– Bớ cung nga, vậy Quốc mẫu sinh ra đồ gì quái dị, chớ nào phải Thái tử ở đâu?

Cung nga nghe nói lật đật xúm nhau chạy vô, thấy một con mèo chết mà lông lá gì không có, chẳng khác chi con chuột lột, thấy đều thất vía kinh hồn! Mấy người còn cãi lộn nhau om sòm, kế thấy Trịnh phi đi tới. Cung nga liền thuật hết các việc cho Trịnh phi nghe và nói rằng:

– Khi Quốc mẫu gần kỳ thai sản, có người tới đòi lệnh bà qua sao trễ vậy?

Trịnh phi nói:

– Nào ta có thấy ai đâu! Ta có ý đợi hoài, mà không thấy ai tới nói gì hết! Vậy chớ khi Quốc mẫu lâm bồn, ai vào cung đây trước chăng?

Cung nga tâu:

– Khi Quốc mẫu lâm bồn rồi có một mình Hạ phi và Thể Hà tới đây trước, lại nói rằng: Vâng thánh chỉ tới viếng thăm Quốc mẫu, bởi vậy chúng tôi không dám ngăn trở đang, bây giờ lại chẳng thấy Thể Hà, xin lệnh bà nghiệm lấy.

Trịnh phi nghe nói vỗ ghế la rằng:

– Không xong rồi, đã trúng kế vậy phải kíp đi cứu Thái tử bây giờ cho chóng.

Nói rồi lật đật chạy ra chỗ phân cung, rồi lại muốn qua sau hậu viện, kế thấy có hình dạng đi trước xa xa như con Thể Hà, trong bụng Trịnh phi mừng quá, muốn chạy cho mau không dè vấp lấy lề đường té nhào xuống. Cung nữ thấy vậy tính đem Trịnh phi về Bắc cung mà lo bề thang thuốc, lúc ấy Thể Vân lại tâu rằng:

– Tôi với Thể Hà là chị em ruột, để tôi đi cứu lấy tiểu vương.

Trịnh phi nhậm lời. Thể Vân vội chạy ra sau hậu viện tìm kiếm.

Nói về Thể Hà khi bồng Thái tử tới trước hồ sen, ngó đi ngó lại, bốn phía không người, bèn quăng Thái tử xuống chỗ vực sâu, may đâu trúng một cái lá sen lớn quá, nên Thái tử nằm trên lá sen chẳng khác một chiếc ghe chở nặng trồi lên trồi xuống. Thể Hà thấy vậy thất kinh hoàng, muốn lấy đá mà ném xuống cho chìm, kế nghe văng vẳng có tiếng người kêu, ngó kỹ lại là Thể Vân chị ruột.

Lúc đó Thể Vân đi vừa tới, thấy em còn đứng bên bờ hồ, liền hỏi rằng:

– Quốc mẫu với mầy vốn không thù oán, sao mày đành lòng mà ám hại Tiểu vương, vậy bây giờ Thái tử ở đâu khá phân tường cho chị rõ, bằng mà mày để trễ nải thì tao không kể đến chị em.

Thể Hà đáp rằng:

– Chị sao còn nói sai như vậy, Ân thái hậu dặn chúng ta tới đây mà ám hại Chính cung, ai dè đâu Trịnh Quý phi đã đổi lòng, mà chị cũng hùa theo như thế. Như chị mà có muốn cứu Tề vương thái tử thì chị xem giữa hồ sen đó mà coi.

Thể Vân nghe nói hỡi ôi! Ngó xuống thấy Thái tử đang trồi lên trồi xuống, bèn nói với Thể Hà rằng:

– Em hãy đứng đây đợi chị, để chị kiếm đồ lập kế cứu tiểu vương.

Nói rồi lật đật đi luôn. Thể Hà mới đứng nghĩ lui nghĩ tới rằng: "Sợ khi chị mình về tâu với Chung hậu thì chắc là khó sống mà ở trên đời, chi bằng chết trước cho xuôi để khỏi điều hành hình cực khổ."

Nghĩ rồi rồi bèn kêu Thể Vân và nói:

– Chị ạ! Chị em ta từ đây ly biệt, xin chị hãy bằng lòng, để em chịu chết cho xong, đừng có về tâu với Chiêu Dương làm chi cho mất công và nhọc chị.

Thể Vân nghe kêu vừa mới ngó lại thì thấy Thể Hà nhảy xuống trầm mình rồi. Thể Vân chạy đến than khóc một hồi, không biết phương kế chi cứu người cho khỏi chết. Giây phút thấy giữa hồ nước chảy mạnh, gió thổi Thái tử tấp vào bờ. Thể Vân mừng rỡ, hai tay bồng Thái tử ẵm vào trong bụng, giữa ngực Thái tử còn hơi nong nóng, được hồi lâu thấy máy động tay chân. Thể Vân mừng rỡ chạy quýnh.

Khi Thể Vân muốn bồng Thái tử trở về Bắc cung mà tâu cùng Trịnh quý phi cho tỏ rõ, bỗng nghe có tiếng đồng la gióng và nghe quân rao lớn tiếng rằng:

– Bắt cho được gian nhân cung nữ, tráo con mèo đổi Thái tử đem đi, như ai bắt được thì thưởng tiền bạc chẳng thiếu chi, và quân lính phải tuần phòng cho nghiêm ngặt." Thể Vân nghe rao như vậy thì nghĩ rằng:

"Việc mình thì ngay đã hẳn, nay lại hóa ra gian, bây giờ khó liệu khó toan, hãy ẩn mình ở đây đợi chúng nó qua rồi hãy tính."

Nghĩ rồi lại vái rằng:

– Xin thánh thần phò hộ, cho ấu chúa được bình an, cũng đừng khóc lóc om vang, e lậu cơ mưu thì khó dễ.

Thể Vân vái rồi liền chun trốn vào trong bụi. Thái tử cũng nằm trong mình Thể Vân an giấc chẳng có la khóc rầy rà. Khi quân thần đã đi qua, Thể Vân lại lén ra hái gương sen lấy hột nhai cho Thái tử ăn đỡ đói.[58]

Nói về Hạ Nghinh Xuân khi trở về cung viện rồi, cứ ngồi trông đợi Thể Hà về, đã gần nửa ngày thu mà không thấy tin tức gì hết, liền viết một tờ mật thơ, sai người tâm phúc đưa ra cho cha là Thái sư Diên Quảng. Quân tâm phúc lĩnh mệnh lấy mật thư, vội vã đem ra phủ Thái sư yết kiến.

Khi Diên Quảng được tin con, mừng rỡ khôn cùng, liền viết một đạo biểu văn, vào triều tâu cho Thiên tử hay tự sự. Tuyên Vương mở biểu văn ra xem, thấy có mấy câu như vầy:

"**Tôi là Thái sư Diên Quảng, cúi đầu tỏ với Hoàng gia. Trộm nghe nước nhà gần thịnh, thì có điềm lành, nước nhà gần suy thì có yêu nghiệt. Từ khi Chung hậu giữ quyền Quốc mẫu, thì nước nhà khốn khó tai nan, tới sau khi đi khám phá địa huyệt thay đổi dung nhan, thôi chắc là đồ yêu tinh dựa nương vào đó. Bệ hạ lại nghe lời gian hiểm rước đem về ở trong cung, nay hoài thai thập**

[58] Ấy cũng là bởi Thái tử còn đang vận khó, cơ trời khí số đã định rồi. Bây giờ mẹ con, mỗi người ở mỗi nơi, tới mười hai tuổi đi rước thầy mà gặp mẹ

nguyệt đã xong, sinh sản ra một vật chi hình như một con mèo chết. Tôi tưởng Bệ hạ là cây vàng lá ngọc lẽ thì sinh con phụng cháu rồng, có đâu sinh ra đồ yêu quái trong cung, tôi e một nỗi giang sơn cũng khó lòng gìn giữ.”

Tuyên Vương xem rồi thất kinh, liền phán hỏi rằng:

– Quốc trượng nói vậy thật hay giả, lẽ đâu có sự dị kỳ.

Diên Quảng tâu:

– Như Bệ hạ chẳng tin lời tôi nói đó, xin tới Chiêu Dương cung xem tỏ rõ trước sau.

Tuyên Vương lập tức kíp truyền xa giá, để đi tới Chiêu Dương cung, khi tới nơi cung nhân tiếp rước ân cần rồi tâu lại các việc rằng:

– Lúc Quốc mẫu thắng trận về tới cung điện, đau bệnh gì không biết mà thấy hôn mê, kế tới Quốc mẫu lâm bồn, thì rõ ràng là một kỳ quân Thái tử, rồi không biết cớ gì thành ra quái sự, bây giờ con mèo hãy còn để đó, còn Quốc mẫu vẫn hôn mê.

Tuyên Vương liền bảo đưa con mèo ra cho mình khám nghiệm, thật quả là con mèo chết, máu mủ đỏ còn tươi. Tuyên Vương đã giận lại tức cười, bèn giáng chỉ biếm Chung hậu vào nơi lãnh cung tức tốc, lại truyền đòi các thầy phù thủy họa linh phù trấn yểm trong cung, các viện chỉ phán vừa xong. Thiên tử trở về Đông cung an nghỉ.

Nói về các quan nội giám, đưa Chung hậu vào trong lãnh cung rồi khi về xảy gặp Liêm thị Vương phi đi tuần bèn thuật hết các việc cho Liêm Thoại Hoa nghe. Thoại Hoa nổi nóng liền tuốt lên đến Đông cung, quân canh cửa không cho vào. Thoạt Hoa đập cửa bể tan tành, quân hộ vệ thất kinh chạy mỗi đứa mỗi nơi mà trốn.

Khi Thoại Hoa tới nơi thấy bá quan đã đủ mặt. Liêm Thoại Hoa quỳ xuống khóc mà tâu rằng:

– Muôn tâu Vương phụ, xin tha cho Quốc mẫu kẻo oan! Hồi ban sơ Quốc mẫu thọ thai, đã có cung quan biên vào sổ bộ, nay sinh sản đã thấy tỏ rõ, sao Từ quân hóa ra yêu tinh, xin tra xét cho phân minh, kẻ đã hại ấu chúa, mà lại oan tình Quốc mẫu.

Thiên tử nói:

– Năm ngoái Chung hậu đi thăm địa huyệt, khi trở về đổi khác dung nhan, lúc đó trẫm đã có dạ nghi nan, vì Yến tử châu toàn bảo tấu. Trẫm lại nghe lời tới Thương Sơn rước về làm Chính hậu, thì trong nước cứ dấy động đao binh, bấy lâu nay tuy là vợ chồng phỉ tình ân ái, nhưng mà trong bụng cũng còn hồ nghi. Bây giờ đây có sự dị kỳ, thì Chung hậu quả là đồ yêu tinh hiện vào mà báo hại. Tấu văn của Thái sư nói đây thật phải, mà trẫm xem lại cũng là đồ yêu quái chẳng sai, bởi vậy cho nên trẫm mới lánh nạn qua đây không dám ngồi lâu nơi chính viện.

Thoại Hoa nghe nói tới tên Thái sư, thì lại càng thêm giận, bèn chỉ mặt Diên Quảng mà mắng rằng:

– Mày chẳng phải là người văn hay võ mạnh, chẳng qua là mày nhờ con mày mà làm tới chức Thái sư, cha con bây thật là loài côn đồ, cứ lấy sự tửu sắc giao vu mà làm

cho hôn mê Thánh chúa. Muôn tâu Vương phụ! Đời trước Trụ vương mê Đắc Kỷ, giết chính cung lại với hai con, nên Khương Thái công mới bỏ qua giúp núi Châu, nên cơ nghiệp Thành Thang mới về tay Cơ Phát, còn vua U vương cũng mê Bảo Tỷ, giết Thân hậu và đuổi Thái tử Nghi Dương, bên Tây phiên hay được mọi đường, cất binh tới đánh U vương bỏ mạng. Sau tới vua Bình vương nước Sở, cũng say mê tửu sắc đã đuổi vợ con rồi lại đuổi con. Ngũ Tử Tư trốn qua nước Ngô, giúp thù Ta mà gồm thu nước Sở. Gương đời trước còn treo tỏ rõ, xin Vương phụ coi đó mà sửa mình, như việc này xử đoán cho công minh, thì phải giết thằng già này mới trừ xong hậu hoạn.

Thoại Hoa nói rồi muốn rút roi sắt tới mà đánh Diên Quảng, Yến Anh bước ra can rằng:

– Vương phi đừng vội nóng, mà lỗi đạo tôi con. Bởi vì hồi trước Quốc mẫu tới đây, đồ trang liêm giao cho ta gánh, vì ta đã lùn lại nhỏ, mà đôi gióng dài gánh làm sao mà đi được, bởi cớ ấy nên ta ngoái lại ba lần, thì Quốc mẫu biết ngày sau phải vào Lãnh cung ba lượt, nay mới rõ lời trước có linh nghiệm, đến lần này đủ ba phen, trong ba ngày Quốc mẫu bình an, chẳng có sao mà vương phi phòng ngại.

Thoại Hoa nghe Yến Anh thông tỏ mấy lời, cực chẳng đã phải trở về dinh mà lo sự thuốc thang cho Điền Côn.

Nói về bên dinh Lỗ, quân đi tuần do thám thính, hay được các việc Chung hậu sinh đồ yêu quái, bị biếm vào Lãnh cung, thì vội vàng trở về báo tin ấy lại cho Bạch Liên thánh mẫu hay. Thánh mẫu nghe báo cả mừng, bèn nói với Công chúa Lỗ Lâm rằng:

– Hiền đồ phải dời dinh lên chỗ các gò núi, để ta bắt Chung Vô Diệm như trở bàn tay cho mà coi.

Công chúa nghe lời thầy dạy, liền truyền quân dời dinh bại trại. Bạch Liên liền kêu người học trò thứ nhất là Lục Vân Tiên bảo rằng:

– Hiền đồ hãy đem cái bình bát ngọc ra ngoài biển đông, múc một bình nước biển, đem về đây cho kíp.

Lục Vân Tiên lĩnh mệnh đằng vân bay tới biển đông múc một bình nước đem về. Thánh mẫu chi ra làm bốn bầu, giao cho bốn người học trò đằng vân bay tới bốn cửa thành ở trên mây làm y pháp như vầy... như vầy... Còn Thánh mẫu cũng đằng vân lên giữa không trung bỏ tóc xõa cầm gương niệm chú hô thần, giây lát thấy Long hỏi đông vương tới thi lễ. Thánh mẫu nói:

– Ta phiền cùng Kong thần xin làm dường ấy... dường ấy...

Long vương vâng theo pháp chỉ, liền sai khiến thủy tộc, những là tướng tôm tướng cá, bảo dâng nước biển lên. Trong giây lát ba đào chuyển động, mưa gió lao xao, nước ngập thành Lâm Tri xem thấy như hình sóng biển.

Đây nhắc lại về sự Thể Vân, bồng Thái tử trốn ở trong bụi lách đã gần ba ngày, ý muốn trở về cung mà sợ lính tuần tra bắt, bèn nghĩ thầm:

"Nếu mình đem Thái tử tới được cho Chung hậu thì không hề gì, còn nếu đem tới cho Tây cung, chắc là Thái tử với mình cũng không toàn tính mạng."

Nghĩ khôn nghĩ dại, nghĩ tới nghĩ lui, không biết tính làm sao, ngồi bồng Thái tử mà chịu trận. Khát thì múc nước hồ đó mà uống, còn đói thì hái gương sen mà ăn, trông cho gặp người một phe mình đi qua, để hỏi thăm nông nỗi. Cũng là bởi duyên túc đế, nên khiến người bên Tống bên Sở gặp nhau.

Lúc ấy Thể Vân đương ngồi suy nghĩ trước sau, bỗng thấy mưa ào đổ xuống, giây phút ngó xuống thấy hồ thành như biển rộng, nước tràn trề sóng bể lao xao. Thể Vân lúc này đã không còn chỗ nào mà an thân, trên bờ nước sâu gần ba thước, bèn tính chắc là không sống phen này cho được, mới ẵm Từ quân lên chỗ cao mà van vái trời đất, kế xa xa xem thấy rõ mặt người, có một ông già ghé thuyền lại hỏi han, rồi Thể Vân bồng Thái tử bước lên thuyền. Lão trượng chở đi một hơi vừa gần chân núi.

Thể Vân tạ ơn mà bước xuống đất, ngó lại thì ông già đã đi đâu mất không hay[59].

Nói về Nguyên soái nước Sở tên là Huỳnh Cái phụng mạng vua Sở, đưa lương thảo đi giúp cho Công chúa Lỗ Lâm, lúc này còn đang đồn binh tại núi Châu Sơn, xảy thấy quân Tuần do về báo rằng:

– Có một người đàn bà bồng đứa con nít đi đâu không biết, chúng tôi đã bắt đem về đây.

Huyền Cái nghe nói truyền lệnh bảo dẫn vào, quân nhân vâng mệnh đem Thể Vân vô ra mắt. Huỳnh Cái xem thấy người làm sao mà liễu má đào, mặt hoa vóc tố, bèn nghĩ rằng:

"Người này chắc là có duyên lo chi, nếu chẳng phải phường trốn phủ thì cũng quân lộn chồng."

Nghĩ như vậy bèn hỏi:

– Nàng kia! Việc gì mà trôi nổi tới đây. Hãy nói thật cho ta nghe thử.

Thể Vân thưa rằng:

– Vì tai trời gặp cơn thủy nạn, nên cô thân trôi nổi tới đây. Mẹ cha lưu lạc một nơi, nhà cửa cũng bị tơi bời tan nát. Dạ bẩm nguyên soái, thiếp thật là lưỡng gia quê nữ, thằng nhỏ này là con của người anh, tên tôi là Chung Thể Vân tuổi hai tám chưa vầy duyên cương lệ.

Huỳnh Cái bèn hỏi nữa:

– Đó nói đó là con nhà dân gia tứ đệ, sao lại được mặc đồ cung trang.

Thể Vân thưa:

[59] ấy là Thổ địa thần ở xứ Lâm Tri, vâng ngọc chỉ Thiên đình đi cứu Điền Nguyên Thái tử

– Chị con nhà bác tôi là Chung Vô Diệm làm Chiêu Dương chính hậu Tề vương, nhường năm gởi về những đồ cung trang mà cho trong dòng thân thích.

Huỳnh Cái nghe nói thật cả mừng, bèn nói rằng:

– Bổn soái đây là một vị đại thần bên nước Sở, đem lương thảo tới đây ám trợ Lỗ bang, phu nhân ta năm ngoái hồn xuống suối vàng, tới nay cũng chưa trùng hôn thật thú, như tiểu thư nghe theo lời mỗ, về cùng ta làm một vị mạng phụ phu nhân và nuôi cháu làm nghĩa tử, được như vậy ta sẽ bãi binh về nước cùng nhau an hưởng thái bình, không biết ý đó có vui lòng khứng chịu chăng?

Thể Vân nghe nói thì hổ thẹn ra mặt sượng sùng, bèn ngồi che tay áo và nghĩ thầm rằng:

"Nếu ta chẳng y theo lời gã, thì khó bề bảo dưỡng Từ quân, còn y theo ý chàng thì Tề, Sở khỏi nạn đao binh, một mình mà được đối bình an hai việc."

Huỳnh Cái thấy Thể Vân cứ lặng thinh hoài, thì đã biết ý thuận tình, bèn truyền quân dọn tiệc vui mừng, để thành thân phối hiệp. Lúc nầy trời vừa tối thì tiệc cũng vừa xong. Nguyên nhung mới từ biệt các tướng mà về phòng, gặp mặt nhau tay lại cầm tay. Huỳnh Cái mới buông lời khuyên dỗ rằng:

– Ta ở Sở bang làm chủ soái, còn phu nhân thì quốc thích bên Tề, cũng vì duyên túc đế vấn vương, nên mới khiến cho hai bên gặp gỡ, để ta bãi binh về tâu với vua Sở, phong tước phu nhân nhất phẩm. Nàng sẽ được vinh phong, khuyên phu nhân tua khá an lòng, cùng lão soái vợ chồng cho thắm đẹp.

Thể Vân đáp rằng:

– Xin soái gia hãy vào phòng an nghỉ, để cháu thiếp ngủ rồi thiếp sẽ tới sau.

Huỳnh Cái nghe lời liền vào phòng mà an giấc. Khi đó Thể Vân mới đổi y phục, thấy trong áo còn một cái ngọc ấn đem theo. Thể Vân xem kỹ ngẫn ngơ, mới sực nhớ lại là ấn Chiêu Dương giao cho Trịnh quý phi gìn giữ, nếu bây giờ ở nhà Chính cung có lâm sự, thì Quý phi biết lấy ấn đâu mà dùng, hay là cơ trời có ý khiến ngày sau mẫu tử tương phùng, nhờ cái báu ấn mà làm bằng cớ chăng?

Nghĩ như vậy rồi đem cái Ngọc ấn mà cất vào chỗ kín, kẻo e tiết lậu cơ quan. Giấu rồi bèn vào phòng an giấc xuân tình, vợ chồng cá nước duyên ưa, giấc phong lưu ngày dài đêm vắn[60].

Nói về Lê Sơn thánh mẫu đang ngồi trên tòa sen bỗng nghe huyết trái tim máy động, bấm tay làm một quẻ, thì biết rõ các việc thủy chung, bèn bảo Trần Tam Thơ qua bên Nam Hải lạc già sơn, thưa với Phật Quan Âm mượn cái Tịnh thủy tinh, đem tới Lâm Tri mà giải cứu.

---

[60] Tới ngày sau Chung hậu bị một mũi tên quỷ tiễn, Điền Côn đi rước Biển Thước, từ ấy mẹ con mới gặp nhau, ấy là việc sau.

Trần Tam Thơ vâng lệnh đằng vâng đi trước, còn Thánh mẫu cũng dẫn mấy người đồ đệ tới thành Lâm Tri. Khi thầy trò tới nơi, ở trên mây sa xuống trước Ngọ Môn, thấy nước sâu năm thước, sóng bủa ba đào.

Thánh mẫu liền lấy cái Tịnh thủy châu chiếu ra, tức thì nước lui xuống được vài thước. Lúc ấy Thánh mẫu liền kêu Huỳnh môn quan mà bảo rằng:

– Chúng ngươi hãy vào tâu với Tuyên Vương rằng: Có Lê Sơn thánh mẫu tới xin ra mắt.

Quan Huỳnh môn lật đật vào cho vua rõ. Tuyên Vương nghe nói liền truyền bá quan hộ giá ra trước Ngọ Môn nghinh tiếp. Khi đi tới nơi, Tuyên Vương bước xuống Long xa thi lễ. Thánh mẫu cũng đáp lại rồi hỏi rằng:

– Môn đồ ta là Chung Vô Diệm sao không thấy viễn nghinh.

Tuyên Vương đáp:

– Vợ tôi còn mang trọng bệnh, nên thất lễ không ra được.

Yến Anh biết rõ Thánh mẫu đã hay đủ các điều nên giả bộ quỳ xuống tâu với Thánh mẫu rằng:

– Chung nương còn bệnh, đang nằm ở giữa lãnh cung.

Tuyên Vương nghe nói chết điếng trong lòng và mắng thầm rằng:

“Thằng lùn này thật quái gở! Có ai hỏi nó mà nó nhạy miệng thày lay.”

Thánh mẫu nghe vậy hỏi nữa rằng:

– Sao Thiên tử không thương tình, lại giam học trò tôi vào trong lãnh cung vậy?

Vẫn Tuyên Vương là người mẫn tiệp, nghe hỏi vậy liền trả lời rằng:

– Hôm trước có rước thầy coi quẻ, nói rằng: Vợ tôi năm nay có tai nạn lâm thân. Chiêu Dương cung thì bất lợi mười phần, nên phải dời tới Lãnh cung tạm trú.

Thánh mẫu lắc đầu cười và nói rằng:

– Chẳng phải vì coi quẻ mà sinh sản mà mang tai, hãy cho người dẫn bần đạo tới lãnh cung, để xem coi căn bệnh nặng nhẹ.

Tuyên Vương bèn sai cung quân dẫn đường đi trước. Thánh mẫu và mấy người đồ đệ theo sau, đi vừa tới Lãnh cung, Chung hậu còn nằm mê man bất tỉnh. Thánh mẫu thấy vậy động lòng rơi lụy và nói rằng:

– Nếu chẳng có lão sư tới cứu, thì hiền đồ tính mạng đã chẳng còn, vì Tuyên Vương nghe lời đứa gian nhân, chẳng nghĩ tới ân tình kiết phát.

Nói rồi liền lấy Hồ lô thuốc đem ra, đổ cho Chung hậu, giây lát Chung hậu hoàn hồn, mở con mắt thấy Thánh mẫu đứng ở bên giường và mấy vị Tiên cô đủ mặt. Chung hậu liền quỳ xuống lật đật tạ ơn cứu tử hoàn sinh, thầy trò vui vẻ đẹp tình. Thánh mẫu lại

nói:

– Nay hiền đồ trong mình đã mạnh, còn Trịnh Ngọc Thiền với Điền Côn, thầy ban cho đây hai hộp linh đan, rồi giao cho quan nội giám đem đi cứu hai người tức tốc.

Rồi đó Chung hậu thỉnh Thánh mẫu và mấy vị Tiên cô về bên Chiêu Dương viện.

Đây nhắc về Trần Tam Thơ công chúa, đằng vân bay tới Lạc già sơn, gặp Kim đồng ngọc nữ đang đứng chơi ngoài cửa động. Trần Tam Thơ thuật đủ hết các việc. Ngọc nữ vào bạch lại cho Quan Âm hay. Quan Âm cho vào.

Trần Tam Thơ tới trước toà sen thi lễ xong rồi. Quan Âm truyền Kim đồng vào trong lấy cái Tịnh thủy bình đưa cho Trần Tam Thơ mượn và sai Long nữ đi theo trợ lực với Tam Thơ. Trần Tam Thơ lạy tạ Phật tổ, rồi dắt Long nữ đi ra khỏi cửa động cùng nhau đằng vân bay tức tốc xuống Lâm Tri nhất khắc.

Lúc sa xuống giữ Ngọ Môn, thì đã có quan Huỳnh môn, rước vào trong Chiêu Dương cung, chị em gặp nhau mừng rỡ, rồi Trần Tam Thơ tới thuật lại cho Thánh mẫu nghe các việc Quan Âm đã cho mượn bảo bối và sai Long nữ tới giúp tay thêm nữa.

Thánh mẫu cả mừng liền sai Long nữ đằng vân bay lên trên không, còn Thánh mẫu dẫn mấy vị Tiên cô theo sau. Long nữ tay cầm cái Tịnh thủy bình, niệm ít tiếng chân ngôn, thấy một lằn mống trắng ở bình xẹt ra, bao nhiêu nước thu vào trong bình hết, rồi Long nữ từ biệt Thánh mẫu mà về động.

Bên kia Bạch Liên Thánh mẫu thấy khi không mà nước rút sạch khô, làm thành Lâm Tri hóa ra yên lành như trước, thì biết là có người đến phá phép của mình, liền đằng vân bay lên mà niệm chú phu nước thêm. Bận này Lê Sơn thánh mẫu biết, liền bảo mấy vị Tiên cô rằng:

– Con yêu phụ còn muốn sinh sự, các hiền đồ mau tới đánh và bắt nó đi cho rồi.

Trần Tam Thơ vâng lệnh vung đồng chùy lướt tới kêu rằng:

– Bớ yêu phụ! Sao chưa chịu trói tay mà xin tội?

Bạch Liên thấy người tiên nữ kêu mình và nói như vậy thì nổi giận mà hỏi rằng:

– Mi tên họ là gì, sao dám tới đây mà phá phép của ta vậy?

Trần Tam Thơ đáp rằng:

– Ta là Trần Tam Thơ công chúa, học trò của Thánh mẫu Lê Sơn, nay ta vâng mệnh sư tôn tới đây, bắt yêu phụ đem về trị tội.

Bạch Liên nổi giận mắng rằng:

– Mi đừng có ỷ thế Tử Tiên cung đệ tử, tới đây làm sự lăng loàn.

Nói rồi vung gươm tới đâm chém Trần Tam Thơ. Tam Thơ cũng đưa chùy rước đánh.

Nguyên Bạch Liên là một vị tiên tu ngàn năm đắc đạo. Trần Tam Thơ đấu sức làm sao cho lại, nên năm vị Tiên cô thấy vậy xông ra một lần, vây Bạch Liên mà đánh bất phân tả hữu.

Bạch Liên liệu bề đánh không lại, bèn hóa ra một con Ngọc kỳ lân. Lê Sơn thánh mẫu xem thấy rõ được can do, biết Bạch Liên tính bề muốn trốn, liền lấy cái dây Cửu Tiên sách tế lên, tức thì kim quang hóa ra muôn đạo, bắt con Ngọc kỳ lân trói lại. Bạch Liên liền hiện ra nguyên hình và thưa rằng:

– Cầu xin lão mẫu nhiễu sinh, từ nay về sau tôi không dám phạm tới Chung vương hậu nữa. Tôi tình nguyện theo lão mẫu quy y làm đệ tử về Tử Tiên cung mà dưỡng tính tu thân.

Thánh mẫu nghe nói cả mừng. Mở dây Cửu Tiên sách thu Bạch Liên làm đệ tử. Kế đó Thánh mẫu dặn dò Chung hậu, rồi từ tạ thầy trò kéo nhau đằng vân trở về động, Chung hậu lúc này quỳ lạy giữa thinh không, rồi truyền điểm ba ngàn quân võ lâm dẫn chúng tướng mở cửa thành ra đánh với Lỗ Lâm công chúa nữa.

Liêm Thoại Hoa làm tiên phong đi trước, gặp Lỗ Lâm đánh được năm chục hiệp có dư. Chung hậu giục binh áp tới phủ vây. Công chúa thất cơ, bị một đao phân ra làm hai đoạn.

Chung hậu thừa thế đắc thắng, truyền chúng tướng kéo thẳng tới Lỗ bang, đều cùng nhau đối địch sa trường, mấy chục trận Lỗ bang thất lợi. Chung hậu đùa binh đánh tới, bắt Ân hậu lại với Tiểu vương, thương ôi sinh tử vô thường, trong một ngày mẹ con đều bị hại.

Chung hậu đã dẹp an nước Lỗ, thu binh về Hỗn hải Lâm Tri. Tuyên Vương nghinh tiếp vào đơn trì. Chung hậu mới thuật lại chuyện đã tước binh Lỗ quốc.

Kế đó Tuyên Vương liền gáing chỉ, cho đòi Diên Quảng vào và bắt Tây cung là Hạ quý phi. Cha con đều đáng xửa tội lăng trì, cho rõ mặt thiện ác đáo đầu chung hữu báo. Giây lâu quân dẫn đến Diên Quảng với Hạ Nghinh Xuân tới quỳ trước Kim giai. Chung hậu mới tâu rằng:

– Tội xử tử thì chúng nói đã cam, nhưng mà lòng thần thê bất nhẫn muôn phần. Diên Quảng thì cách chức đuổi về làm dân, còn Quý phi thì xin phạt bổng ngân mười vạn, để cấp phát cho dân Lâm Tri bị cơn thủy hoạn, xin hoàng gia hỷ xả từ bi.

Tuyên Vương truyền lệnh thi hành, cha con Diên Quảng liền lạy tạ ơn bất sát. Rồi đó Tuyên Vương truyền nội thần dọn tiệc, mừng Quốc mẫu dẹp giặc an bình, vua tôi đều khánh hạ viên đoàn, tiệc đã tới canh khuya mới mãn.